

Kenéz Árpád:

Reálszűr és humánködmön

Munka után hazamenet,
elmélázva, egykedvűen,
Varró Danit veszem észre
egy lepukkant egyterűben.
Pont mögéjük soroltam be,
neje vezet, ő jobbegyben,
unatkozom, Prodigy zúg,
nem szeretek ülni csendben.
Közben gyorsan kiötlöttem,
egy kis verset a gyerekek,
néhány okos majd kipufjol,
többen meg csak kinevetnek.

Térdig érő szakállamat
kicsiny monyók fonogatja,
koponyámba köleskása,
felfőzését fontolgatja.

Kisze-kusza a történet,
folytassuk hát ennek mentén,
kacsaringós lesz a mese,
mint a sújtás egy szép mentén.

Házat veszünk Isaszegen,
jó környéken – nem telep – és
tízmillió lesz a vége,

ez ám a nagy meglepetés!
Hiszen nagy gond manapság
az elrugózott ingatlanár,
mire saját otthonod lesz,
elhagyja pár fing a talárt.

Koronát is sok ember hord,
„Méd in Csájna” lázzal köhög,
a csőcselék egy része még
viccnek érzi, és csak röhög.

Pedig vész jön, és gondban lesz
a földszagú meg az óriás,
mert meghalnak vén fatörzsek,
kik vigyázzák a sok pólyást.

Itt az idő, ébredjünk fel
e hagymázos rémálomból,
mert a csipa súlya nélkül
minden könnyebb és átgondolt!

Merítsünk egy vödör múltat
és nézzük a mai napot,

bár úgy látom, az osztáskor
más-más adag agyat kapott
néhány ezer fotelhuszár,
Tvít-insta-fész celeb egyed.
Neked ez kell? Akkor csakis
csukott szájjal, szépen egyed!
Éji rónán a holtakért,
egy vaslidérc némán suhan,
hogy merre tart, nem tudhatom,
de jó messze van már Vuhan.
Tudor, Vidor, Nyomor Szigor,
Komor, Labor és Dzsonkonnor...
Lassan azt is megtiltják, hogy
Virágozzon a sombokor.
De feküdjünk vissza szépen,
lehetőleg most józanul,
Hmong-fehérke, Ching-He Rózsa,
Hupejkék törp is ellazul.
Lesz olyan, ki nagyot alszik
és sohasem éled fel már,
a virrasztók karanténban,
rájuk néz majd néha Feldmár.